

- Συνδικάτα και αγώνες στα χέρια των εργαζομένων
- Απέναντι στον εργοδοτικό-κυβερνητικό υποταγμένο συνδικαλισμό απαντάμε με ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος των εργαζομένων σε περιεχόμενο, στόχους και μορφή.
- Με ανεξάρτητη ταξική δράση και συντονισμό, με άλλο κέντρο αγώνα και ανατρεπτικό πλαίσιο διεκδίκησης

Τα όσα διαδραματίστηκαν το Σαββατοκύριακο 23-24 Φεβρουαρίου -και- στο συνέδριο της Ομοσπονδίας Ιδιωτικών Υπαλλήλων (ΟΙΥΕ), φέρνουν στην επιφάνεια ξανά και με ένταση την εκφυλιστική κατάσταση του κρατικού-κυβερνητικού-εργοδοτικού συνδικαλισμού και των «κοινωνικών συμμαχιών» του με τις κυβερνήσεις, το κράτος και την εργοδοσία.

Το συνέδριο της ΟΙΥΕ, της μεγαλύτερης ομοσπονδίας της χώρας διαλύθηκε. Δεν εκλέχτηκε νέα διοίκηση, ούτε σύνεδροι για το επικείμενο συνέδριο της ΓΣΕΕ. Στελέχη της εργοδοσίας, αντί για εκλεγμένοι αντιπρόσωποι της εργατικής τάξης, εκτεταμένες νοθείες, όργια για τον έλεγχο των συσχετισμών. Μπράβοι και άνθρωποι της νύχτας περιφρουρούσαν με την βία την απροκάλυπτη παρέμβαση των αφεντικών στα συνδικάτα, χτυπώντας συνδικαλιστές εργαζόμενους. Αυτά είναι ορισμένα στιγμιότυπα των σύγχρονων εκδοχών των Μακρή-Θεοδώρου και του Καρακίτσου που «μεγαλούργησαν» σε προηγούμενες δεκαετίες, στις πλάτες τις εργατικής τάξης. **Καταδικάζουμε** απερίφραστα αυτές τις πρακτικές και μεθοδεύσεις!

Η διάλυση του συνεδρίου της ΟΙΥΕ είναι χαρακτηριστική έκφραση της εκφυλιστικής πορείας του αστικοποιημένου συνδικαλισμού. Έρχεται λίγο καιρό μετά την **φιέστα της «πανεθνικής μέρας δράσης» στις 30 Μάη και της «κοινωνικής συμμαχίας»**, αλλά και της **ανοιχτής και απροκάλυπτης απεργοσπαστικής δράσης της ΓΣΕΕ**. Το συνέδριο της ΓΣΕΕ (που έχει εξαγγελθεί για τον Μάρτιο σε πολυτελές ξενοδοχείο στην Καλαμάτα) θα αποτελέσει χωρίς αμφιβολία τη συνέχεια της βαθιάς ιστορικής κρίσης δεκαετιών που διέρχεται το επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα.

Η ανεξάρτητη ταξική πτέρυγα και η αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά έχει ξεκάθαρη θέση για τα όσα συμβαίνουν στο συνδικαλιστικό κίνημα. Τόσο για το ρόλο των καθεστωτικών δυνάμεων (ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ, ομάδα Βασιλοπούλου και ΣΙΑ) όσο και για την

άμεση και ωμή παρέμβαση της εργοδοσίας και του κράτους στα συνδικάτα.

Αυτές οι εξελίξεις δεν είναι κεραυνός εν αιθρία. Και στο παρελθόν η ανεξάρτητη ταξική πτέρυγα έχει **καταγγείλει και οργανώσει κινητοποιήσεις** ενάντια σε δικαστικά πραξικοπήματα και σε διορισμένες διοικήσεις (π.χ. ΕΚΑ), στις νομοθετικές παρεμβάσεις για περιστολή του δικαιώματος της απεργίας, σε νοθείες και παρεμβάσεις εργοδοτικών δυνάμεων και golden boys σε σωματεία, ενάντια στην παρουσία της αστυνομίας, μπράβων και ασφαλιτών σε διαδικασίες και αγώνες των συνδικάτων, στη δράση των φασιστών-συνεργατών της εργοδοσίας σε «σωματεία», κ.α.

Το ΝΑΡ για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση έχει τοποθετηθεί εδώ και χρόνια για την κατάσταση αυτή, **υπογραμμίζοντας την ανάγκη ενός νέου εργατικού κινήματος, ταξικά ανασυγκροτημένου σε περιεχόμενο, στόχους και δομή**. Οι πρόσφατες εξελίξεις επιβεβαιώνουν αυτό που έχουμε πολλές φορές τονίσει με τις θέσεις, τις ανακοινώσεις και με την δράση μας: Η ΓΣΕΕ, η ΑΔΕΔΥ, μια σειρά από μεγάλες ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα, δεν είναι απλά μια «γραφειοκρατία», αλλά αποτελούν φορείς εμπέδωσης και προώθησης της αστικής πολιτικής μέσα στους εργαζόμενους. Είναι μηχανισμοί υποταγής, ταξικής ειρήνης και συνεργασίας με το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του και μπαίνουν εμπόδιο στην οργάνωση του ταξικού αγώνα. Είδαμε μέχρι και εργατικά κέντρα να είναι μέτοχοι σε ανώνυμες εταιρείες, ομοσπονδίες να έχουν μετατραπεί σε dealer εργαζόμενων και σε μηχανισμούς προώθησης προγραμμάτων της ΕΕ, με αθρόες κρατικές επιχορηγήσεις και επαγγελματίες εργατοπατέρες.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, οι δυνάμεις του ΝΑΡ στο εργατικό κίνημα αγωνίζονται για την **ταξική ανασυγκρότηση του κινήματος των εργαζομένων**. Πρώτα απ' όλα με την προσπάθεια να αναπτυχθεί ένα **επιθετικό, αναγκαίο και αιχμηρό πλαίσιο διεκδικήσεων των εργαζομένων** με βάση και κριτήριο τις σύγχρονες ανάγκες μας. Οι διεκδικήσεις και οι αγώνες μας δεν μπορούν να «εκπροσωπηθούν» και να οργανωθούν από τον εργοδοτικό και κυβερνητικό συνδικαλισμό. Για αυτό, προτείνουμε και παλεύουμε για την **δημιουργία ενός άλλου κέντρου αγώνα των εργαζομένων**, απέναντι σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-Ομοσπονδίες και στον συνδικαλισμό ήττας και ξεπουλήματος των αγώνων. Ένα άλλο κέντρο αγώνα με τη συμμετοχή πρωτοβάθμιων σωματείων, εργαζομένων και επιτροπών αγώνα, που θα σπάσει στην πράξη την ηγεμονία του υποταγμένου συνδικαλισμού, που θα σχεδιάζει και θα συντονίζει τους αγώνες, πέρα κι έξω από το σχεδιασμό της ΓΣΕΕ, που θα στοχεύει στην **ανατροπή της βάρβαρης πολιτικής κυβέρνησης-ΕΕ-κεφαλαίου**.

Στην κατεύθυνση αυτή, **ελπιδοφόρα στιγμιότυπα** είναι οι κλαδικοί και τοπικοί συντονισμοί

σωματείων, οι διακλαδικές απεργίες κλαδικών και επιχειρησιακών σωματείων από τα κάτω όπως την 1η Νοέμβρη 2018, εργατικές διαδηλώσεις για σημαντικά εργατικά αιτήματα όπως στις 16 Φεβρουαρίου 2019. Έναν άλλο δρόμο για το εργατικό κίνημα αποτελούν και τα απεργιακά μπλόκα σε εμπορικές αλυσίδες και πολυκαταστήματα για την κυριακάτικη αργία, ο σημαντικός αγώνας των αναπληρωτών εκπαιδευτικών, με συντονιστικό, κατάληψη και πολύμορφες δράσεις, οι παρεμβάσεις ενάντια σε ατυχήματα-δολοφονίες, απολύσεις, ξυλοδαρμούς και απειλές εργοδοτών σε μια σειρά πόλεις και επιχειρήσεις επισιτισμού, μια σειρά -μικρές ακόμα- προσπάθειες.

Δυστυχώς, δυνάμεις που μιλούν στο όνομα του ταξικού συνδικαλισμού όπως το ΠΑΜΕ και άλλοι, αρνούνται πεισματικά την συμβολή σε έναν ριζικά διαφορετικό δρόμο. Απέναντι σε αυτή την ξεφτίλα όπως ανάγλυφα αποτυπώθηκε και στο συνέδριο της ΟΙΥΕ και αλλού, αλλά και στα όσα θα ακολουθήσουν στο συνέδριο της ΓΣΕΕ, η απάντηση δεν μπορεί να είναι η «πάλη για την αλλαγή των συσχετισμών» στα όργανα του αστικοποιημένου συνδικαλισμού. Απάντηση δεν μπορεί να είναι τα «αναλογικά προεδρεία», ούτε η σύμπλευση με το **«απεργιακό» ημερολόγιο της ΓΣΕΕ και ΣΙΑ**. Χαρακτηριστική αυτής της αντίληψης ήταν και η στάση του ΠΑΜΕ στην αντιδραστική «πανεθνική μέρα δράσης» της «κοινωνικής συμμαχίας» στις 30 Μάη 2018, οι λαιμορρίες απέναντι σε προσπάθειες -μικρές αλλά ελπιδοφόρες- πρωτοβάθμιων σωματείων να συντονιστούν (βλ. απεργία 1ης Νοέμβρη, διαδήλωση 16 Φλεβάρη, κ.α.) ή ακόμα χειρότερα οι «κολοτούμπες» από κηρυγμένες-αποφασισμένες απεργίες (π.χ. η «μετάθεση» από 8 για 14 Νοέμβρη και τελικά για 28/11) για να συρθούν πίσω από τα σχέδια εκτόνωσης του υποταγμένου συνδικαλισμού. Η λαθεμένη αυτή στάση δεν μπορεί να κρυφτεί με τις επιθετικές ανακοινώσεις, τους χαρακτηρισμούς και τα ψέματα ενάντια στις δυνάμεις της ταξικής πτέρυγας και της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής αριστεράς.

Ο δρόμος για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος απαιτεί δράση **μέσα** στα συνδικάτα και τις εργατικές οργανώσεις, αλλά και **έξω** από αυτά, εκεί που βρίσκεται η μεγάλη πλειοψηφία των εργαζομένων. Σημαίνει κυρίως δράση **ενάντια** στο συνδικαλισμό της ήττας και της υποταγής, ώστε να γίνει ξανά ελκτική η έννοια του συνδικαλισμού, να διαμορφωθούν όροι συσπείρωσης και συλλογικής δράσης των εργαζομένων, με εκείνες τις μορφές που θα υπηρετούν τη σύγχρονη εργατική πάλη. Σημαίνει συντονισμό και βήματα στη βάση των εργαζομένων, στους χώρους δουλειάς και τους κλάδους. Σημαίνει άλλες δομές, με αιρετούς και ανακλητούς αντιπροσώπους, συνδικάτα και ενώσεις στα χέρια των εργαζομένων, με πλήρη και αποφασιστικό ρόλο στις γενικές συνελεύσεις τους.

Σε αυτή την μάχη καλούμε τους εργαζόμενους, κάθε ταξικό συνδικαλιστή, κάθε αγωνιστική

δύναμη. Να γυρίσουν τις πλάτες στον αστικοποιημένο συνδικαλισμό. Να συμβάλλουν στην ανεξάρτητη ταξική δράση, στη συσπείρωση και το συντονισμό των αγώνων ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, της ΕΕ και του κεφαλαίου. Για να διεκδικήσουμε αποφασιστικά τις σύγχρονες ανάγκες, ενάντια στα κυβερνητικά προεκλογικά ψίχουλα, ενάντια στην βάρβαρη πολιτική της ΕΕ, την εκμετάλλευση του κεφαλαίου.

Για να διεκδικήσουν οι εργαζόμενοι τον πλούτο που παράγουν, για να πάρουν το τιμόνι της κοινωνίας και της ζωής στα χέρια τους. Με την εργατική χειραφέτηση και την κομμουνιστική απελευθέρωση.

**NAP για την Κομμουνιστική Απελευθέρωση,
25/2/2019**